Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

αποφασίζει:

1) Η Ιταλική Δημοκρατία, μη έχοντας θεσπίσει ούτε κοινοποιήσει εντός της ταχθείσης προθεσμίας τα μέτρα που προβλέπονται από τον κανονισμό 2785/80 της Επιτροπής, της 30ής Οκτωβρίου 1980, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΟΚ.

2) Καταδικάζει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Mackenzie Stuart Koopmans Bahlmann

O'Keeffe Bosco Due Joliet

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 8 Οκτωβρίου 1984.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος

A. J. Mackenzie Stuart

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIR GORDON SLYNN ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 12 ΙΟΥΛΙΟΥ 1984 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Ο κανονισμός 2967/76 του Συμβουλίου, της 23ης Νοεμβρίου 1976, καθορίζει κοινούς κανόνες για την περιεκτικότητα σε νερό κατεψυγμένων πουλερικών, αποσκοπώντας στη βελτίωση της ποιότητας και στην προώθηση των πωλήσεων αυτών των προϊόντων. Το άρθρο 3, παράγραφος 2, επι-

1 — Μετάφραση από τα αγγλικά.

βάλλει στα κράτη μέλη να θεσπίσουν πρακτικά μέτρα για τη διενέργεια ειδικών ελέγχων προς εξασφάλιση της τηρήσεως αυτών των κανόνων. Σύμφωνα με το άρθρο 6, η τήρηση των διατάξεων του κανονισμού πρέπει να ελέγχεται από τους οργανισμούς που ορίζονται από κάθε κράτος μέλος, τα δε κράτη οφείλουν να ανακοινώνουν μεταξύ τους και στην Επιτροπή τα σχετικά με τους οργανισμούς αυτούς στοιχεία. Οι διατάξεις του κανονισμού που ενδιαφέρουν εν προκειμένω τέθηκαν σε ισχύ την 1η Δεκεμβρίου 1977.

Ο κανονισμός 2785/80 της Επιτροπής, της 30ής Οκτωβρίου 1980, εισήγαγε λεπτομερείς κανόνες για την εφαρμογή αυτού του κανονισμού του Συμβουλίου. Σύμφωνα με το άρθρο 6, τα κράτη μέλη οφείλουν να λάβουν όλα τα κατάλληλα μέτρα, ώστε να επιβάλλονται κυρώσεις για κάθε παράβαση του κανονισμού του Συμβουλίου και, σύμφωνα με το άρθρο 7, να ανακοινώσουν μεταξύ τους και στην Επιτροπή, πριν από την 1η Μαρτίου 1981, τις πρακτικές μεθόδους ελέγχου που θα θεσπιστούν σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 2, του κανονισμού του Συμβουλίου και τα μέτρα που θα θεσπιστούν για την επιβολή κυρώσεων σύμφωνα με το άρθρο 6 του κανονισμού της Επιτροπής.

Η Επιτροπή δεν έλαβε καμία ανακοίνωση από την Ιταλική Δημοκρατία εντός της ταχθείσης προθεσμίας σύμφωνα με το άρθρο 7 του κανονισμού της Επιτροπής. Στις 14 Αυγούστου 1981, η Επιτροπή κάλεσε την ιταλική κυβέρνηση να παράσχει αυτά τα στοιχεία έως την 1η Οκτωβρίου 1981. Επειδή δεν έλαβε καμία απάντηση, η Επιτροπή απευθύνθηκε γραπτώς στις 30 Αυγούστου 1982 στις ιταλικές αρχές σύμφωνα με το άρθρο 169 της Συνθήκης ΕΟΚ, ζητώντας από αυτές να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους επί του θέματος αυτού εντός δύο μηνών. Και πάλι δεν δόθηκε απάντηση, η δε Επιτροπή, με αιτιολογημένη γνώμη (η οποία δεν έφερε ημερομηνία αλλά εστάλη στις 3 Ιουνίου 1983), επισήμανε ότι η Ιταλία παρέβη τις υποχρεώσεις της αφού δεν θέσπισε τα μέτρα που αναφέρονται στο άρθρο 7 του κανονισμού της Επιτροπής και δεν ενημέρωσε σχετικά τα κράτη μέλη και την Επιτροπή. Το συμπέρασμα στο οποίο κατάληγε η αιτιολογημένη γνώμη ήταν απλώς ότι η Ιταλία παρέβη τις υποχρεώσεις της διότι δεν ανακοίνωσε τα απαραίτητα στοιχεία, ζητήθηκε δε από την Ιταλία να θέσει τέλος σ' αυτή την παράβαση εντός μηνός.

Και πάλι δεν δόθηκε απάντηση, οπότε η Επιτροπή, με προσφυγή που άσκησε στις 8 Νοεμβρίου 1983, ζήτησε από το Δικαστήριο να αναγνωρίσει, σύμφωνα με το άρθρο 169, ότι η Ιταλία παρέβη τις υποχρεώσεις της διότι δεν θέσπισε ούτε ανακοίνωσε στην Επιτροπή τη θέσπιση αυτών των μέτρων. Προς υπεράσπισή της, η ιταλική κυβέρνηση ανέφερε αρχικά ότι συντάχτηκε σχέδιο νόμου που καθορίζει τους αρμόδιους οργανισμούς και τις λεπτομέρειες, τόσο για την εφαρμογή των κανόνων όσο και για την επιβολή των σχετικών κυρώσεων. Τόνισε επίσης ότι κυρώσεις είναι δυνατό να προβλεφθούν μόνο από νόμο που θα ψηφιστεί σύμφωνα με τη νομοθετική διαδικασία. Τώρα προκύπτει ότι η ιταλική κυβέρνηση θέσπισε τα απαραίτητα μέτρα για να συμμορφωθεί με τον κανονισμό 2967/76 του Συμβουλίου και η Επιτριπή δεν ζητεί πλέον από το Δικαστήριο να αποφανθεί σχετικά.

Είναι σαφές ότι η ιταλική κυβέρνηση δεν συμμορφώθηκε προς τον κανονισμό της Επιτροπής και δεν προέβη σε σχετική ανακοίνωση προς την Επιτροπή ή τα κράτη μέλη.

Εν τούτοις, πρέπει να παρατηρηθεί ότι στο έγγραφο με το οποίο δόθηκε στην ιταλική κυβέρνηση η δυνατότητα να υποβάλει τις παρατηρήσεις της, σύμφωνα με το άρθρο 169, η μόνη αιτίαση που διατυπώθηκε ήταν ότι στα κράτη μέλη και στην Επιτροπή δεν

είχε ανακοινωθεί ότι τα μέτρα είχαν θεσπιστεί. Δεν διατυπώθηκε ειδική αιτίαση ότι τα μέτρα τα ίδια δεν είχαν θεσπιστεί.

Νομίζω ότι, όπως το Δικαστήριο διευκρίνισε σε περισσότερες από μία περιπτώσεις (για παράδειγμα, με την απόφασή του στην υπόθεση 325/82 Επιτροπή κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, της 14. 2. 1984 (σκέψη 8)), τόσο το έγγραφο που παρέχει στα κράτη μέλη την δυνατότητα να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους όσο και η αιτιολογημένη γνώμη πρέπει να αναφέρουν σαφώς σε τι συνίσταται η προσαπτόμενη παράβαση.

Είναι αλήθεια ότι σ' αυτή την περίπτωση η αιτιολογημένη γνώμη αναφερόταν τόσο στην παράλειψη θεσπίσεως όσο και στην παράλειψη ανακοινώσεως, αλλά το τελικό συμπέρασμα αναφερόταν μόνο στην παράλειψη ανακοινώσεως. Προφανώς, η παράλειψη θεσπίσεως είναι αυτή που έχει αποφασιστική σημασία και, σ' αυτή την περίπτωση, εκείνο που προέχει είναι ότι αυτό πρέπει να αναφέρεται σαφώς στο έγγραφο που αποστέλλεται, προκειμένου να δοθεί η δυνατότητα στην κυβέρνηση να υποβάλει τις παρατηρήσεις της (εφόσον η αιτιολογημένη γνώμη διατυπώνεται μόνο αφού δοθεί μία τέτοια δυνατότητα στο κράτος) και στο συμπέρασμα της αιτιολογημένης γνώμης, με το οποίο αναγνωρίζεται ότι πρέπει να αρθεί η υπάρχουσα παράβαση. Δεν νομίζω ότι το ελάττωμα του αρχικού εγγράφου πρέπει να θεωρηθεί ότι θεραπεύεται από το γεγονός ότι και οι δύο αιτιάσεις αναφέρονται στην αιτιολογημένη γνώμη. Κατά την άποψή μου, αποτελεί ουσιώδες μέρος της διαδικασίας — προτού το Δικαστήριο αποφανθεί — το να έχει σαφώς αναφέρει η Επιτροπή τις αιτιάσεις της στο αρχικό έγγραφο.

Επομένως, στην περίπτωση αυτή πρέπει, κατά τη γνώμη μου, να αναγνωριστεί ότι η Ιταλική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 7 του κανονισμού 2785/80 της Επιτροπής, παραλείποντας να ανακοινώσει τις λεπτομέρειες ελέγχου που θεσπίστηκαν σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 2967/76 και τα μέτρα για την επιβολή κυρώσεων για κάθε παράβαση αυτού του κανονισμού σύμφωνα με το άρθρο 6 του κανονισμού 2785/80 της Επιτροπής.

Είναι σαφές ότι η Ιταλική Δημοκρατία είχε παραβεί τις υποχρεώσεις της όταν η Επιτροπή κίνησε αυτή τη διαδικασία και, κατά τη γνώμη μου, η ιταλική κυβέρνηση πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα της προσφυγής όσον αφορά και τους δύο κανονισμούς.